

LUSINDA
RAJLI

Olujna
SESTRA

Alina priča

Prevela
Branislava Radević-Stojiljković

■ Laguna ■

Naslov originala

Lucinda Riley

THE STORM SISTER

Copyright © Lucinda Riley, 2015

Translation copyright © 2017 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Suzan Mos, mojoj „sestri po duši“.

*Neću se šunjati obalom već krmaniti
Pučinom, a vodiće me zvezde*

Džordž Eliot

Porodično stablo Halvorsenovih

Jonas Halvorsen
r. 21. januara 1830.
u. 2. decembra 1890.

Margarete Trole
r. 23. marta 1834.
u. 1. aprila 1887.

Jens Halvorsen
r. 15. jula 1855.
u. 30. marta 1921.

Ana Andersdatter Landvik
r. 27. juna 1857.
u. 22. oktobra 1907.

Edvard Horst Halvorsen
r. 30. avgusta 1884.
u. 15. avgusta 1985.

Astrid Torsen
r. 10. avgusta 1899.
u. 12. novembra 1995.

Sulvej Ana Halvorsen
r. 8. novembra 1877.
u. 8. novembra 1877.

Jens (Pip) Halvorsen
r. 1. oktobra 1917.
u. 14. aprila 1940.

Karin Rozenblum
r. 16. maja 1921.
u. 14. aprila 1940.

Feliks Mendelson Halvorsen
r. 15. novembra 1938.

Tom Feliks Halvorsen
r. 1. juna 1977.

Likovi

ATLANTIDA

Tata Solt – *poočim sedam sestara (počivši)*

Marina (Ma) – *starateljka sestara*

Klaudija – *kućedomaćica u Atlantidi*

Georg Hofman – *advokat Tate Solta*

Kristijan – *skiper*

SESTRE D'APLIJEZ

Maja

Ali (Alkiona)

Zvezda (Asteropa)

KeKe (Keleno)

Tigi (Tajgeta)

Elektra

Meropa (sestra koja nedostaje)

Ali

JUN, 2007.

„Jutarnje raspoloženje“

Egejsko more

Zauvek ću se sećati gde sam tačno bila i šta sam radila kad sam čula da mi je umro otac.

Ležala sam gola na suncu, na palubi *Neptuna*, a Teova ruka je zaštitnički počivala na mom stomaku. Zlatni luk pustog žala na ostrvu pred nama svetlucao je na suncu, ugnežđen u stenovitom malom zalivu. Kristalnočista tirkizna voda je lenjo pokušavala da formira talase zapljuskujući peščanu obalu, elegantno se peneći kao pena na kapućinu.

Spokojna, pomislila sam, kao ja.

Prethodne večeri u smiraj usidrili smo se u malom zalivu grčkog ostrvceta *Makeres*, pa gacali kroz vodu do obale, noseći dva prenosiva frižidera. U jednom su bili sveži crveni cipoli i sardele koje je Teo ulovio toga dana, a u drugom vino i voda. Spustila sam teret na pesak, daščući od napora, a Teo me je nežno poljubio u nos.

„Sad smo brodolomnici na našem vlastitom pustom ostrvu“, objavio je šireći ruke u gestu koji je obuhvatio ceo idiličan predeo. „A sad idem da potražim drvo za vatru da ispečemo ribu.“

Posmatrala sam ga kad se okrenuo od mene i pošao ka stenama koje su kao polumesec okruživale zaliv, prema retkom

suvom grmlju koje je raslo iz pukotina. S obzirom na to da je pomorac svetske klase, vitka građa mu je bila u suprotnosti sa snagom. U poređenju sa drugim muškarcima s kojima sam bila u posadi na takmičenjima u jedrenju, a koji su svi bili u mišićima i s grudima dostojnim Tarzana, Teo je bez sumnje bio sićušan. Prvo što sam kod njega primetila bilo je malo nahereno držanje pri hodu. Tada mi je kazao kako je kao dete pao s drveta i slomio članak, koji nije zarastao kako treba.

„Valjda je to još jedan razlog zbog kojeg sam oduvek bio predodređen za život na vodi. Kad plovim, niko ne može da kaže kako izgledam smešno kao kad hodam po kopnu“, zakikotao se.

Ispekli smo ribu, a kasnije vodili ljubav pod zvezdama. Naredno jutro nam je bilo poslednje zajedničko jutro na brodu. I neposredno pre no što sam odlučila da neizostavno ponovo stupim u kontakt sa spoljašnjim svetom tako što ću uključiti mobilni telefon, i odmah zatim saznala da mi se život razbio u milion sićušnih komadića, ležala sam tamo, pored njega, u savršenom miru. I kao u nekom nadrealnom snu, kroz glavu mi je prolazilo čudo koje se dogodilo između Tea i mene, i kako se dogodilo da se nađemo tu, na tom divnom mestu...

Moje su ga oči prvi put videle otprilike godinu dana pre toga, na regati *Hajneken*, na karipskom ostrvu Sen Marten. Pobeđnička posada je proslavljala uz svečanu večeru, a mene je zainteresovalo kad sam otkrila da im je skiper Teo Fejlis-Kings. On je slavna ličnost u svetu jedrenja, u poslednjih pet godina kormilario je do pobede s više posada u priobalnim trkama od svih ostalih kapetana.

„Uopšte ne izgleda kao što sam ga zamišljala“, primetila sam upola glasa, obraćajući se Robu Belamiju, svom starom sadruhu

u plovidbi, s kojim sam jedrila za švajcarsku reprezentaciju. „Izgleda kao neki štreber s tim naočarima sa rožnatim okvirom“, dodala sam gledajući ga kako ustaje i prilazi drugom stolu, „a i vrlo čudno hoda.“

„Sigurno nije prosečan mišićavi mornar, kao što svi znaju“, složio se Rob. „Ali, Al, taj tip je totalni genije. Ima šesto čulo kad je u pitanju voda i ni u jednog skipera ne bih imao više poverenja u oluji.“

Kasnije te večeri, Rob me je kratko predstavio Teu i primetila sam da su mu zelene oči s tačkicama boje lešnika bile zamišljene dok smo se rukovali.

„Dakle, vi ste čuvena Al D'Aplijez.“

Iza britanskog akcenta glas mu je bio topao i siguran. „Da, što se tiče poslednjeg dela te izjave“, odvrtila sam, nelagodno zbog komplimenta, „a mislim da ste *vi* čuveni, a ne ja.“ Svojski se trudeći da ne odvratim pogled dok me je neprekidno ispitivački posmatrao, videla sam kako su mu se crte lica opustile pa se nasmejao.

„Šta je tako smešno?“, htela sam da znam.

„Da budem iskren, nisam očekivao *vas*.“

„Kako to mislite *mene*?“

Teu je pažnju privukao jedan fotograf koji je hteo da uslika ceo tim, tako da nisam saznala šta je pod tim mislio.

Nakon toga, počela sam da ga primećujem u prostorijama prilikom raznih društvenih događaja u kojima su učestvovali timovi regata. Zračio je nečim neodređenim i smejavao se blago i opuštено što je, uprkos njegovom povučenom držanju, izgleda privlačilo ljude. U zvaničnim prigodama, obično se pojavljivao u pamučnim kaki pantalonama i izgužvanom lanenom sakou, ali zbog prastarih brodarica i nepokorne smeđe kose, izgledao je kao da je upravo sišao s broda.

Tih prvih nekoliko susreta izgledalo je kao da plešemo jedno oko drugog na podijumu. Pogledi su nam se često susretali, ali

Teo nije pokušavao da nastavi naš prvi razgovor. Tek šest nedelja pre ovoga, kad je moja posada pobedila u Antigvi pa smo slavili na balu lorda Nelsona, kojim se obeležava kraj nedelje trke, kucnuo me je po ramenu.

„Bravo, Al“, rekao je.

„Hvala“, odvrtila sam, zahvalna nebesima što je sad naš tim potukao njegov, za promenu.

„Čuo sam mnogo hvale na tvoj račun ove sezone, Al. Da li bi želela da dođeš u moju posadu na regati *Kiklada* u junu?“

Već su mi bili ponudili mesto u drugoj posadi, ali tek je trebalo da prihvatim. Teo je video da oklevam.

„Već si zauzeta?“

„Nezvanično jesam.“

„E pa, evo moje posetnice. Razmisli i obavesti me do kraja nedelje. Stvarno bi mi dobrodošao neko poput tebe na brodu.“

„Hvala.“ U glavi sam odbacila oklevanje. Ko bi, za ime sveta, odbio priliku da plovi s čovekom poznatim pod nadimkom Kralj Mora? „Uzgred“, oslovila sam ga iako je već krenuo dalje, „kad smo prošli put razgovarali, zašto si rekao da nisi očekivao 'mene'?“

Zastao je i brzo prešao pogledom po meni. „Pre toga se nismo sreli, samo sam našao deliće razgovora o tvojim pomorskim veštinama, ništa drugo. I, kao što sam rekao, nisi ono što sam očekivao. Laku noć, Al.“

Zamislila sam se nad tim našim razgovorom dok sam se vraćala u svoju sobicu u jednoj maloj krčmi u luci Sent Džon, puštajući da me preplavi noćni vazduh i pitajući se zašto me Teo toliko fascinira. Ulična svetla su obasjavala vesela raznobojna pročelja kuća toplim noćnim sjajem, a iz daljine je do mene dopirao lenji žamor ljudi u barovima i kafeima. Međutim, bila sam nesvesna svega toga, onako poneta pobedom u trci i ponudom Tea Fejlis-Kingsa.

Čim sam ušla u sobu, odmah sam uzela laptop i napisala mu imejl da prihvatam ponudu. Pre nego što sam ga poslala,

istuširala sam se, a onda ga ponovo pročitala, porumenevši zbog toga kako nestrpljivo zvučim. Odlučila sam da ga sačuvam u folderu nedovršenih poruka i pošaljem par dana kasnije, pa sam se opružila na krevet, istežući ruke da ih opustim od napetosti i bola od današnje trke.

„Dakle, Al“, promrmljala sam samoj sebi sa osmehom, „to će biti zanimljiva regata.“

Poslala sam imejl kao što sam i isplanirala, a Teo je odmah stupio sa mnom u vezu i rekao da mu je drago što mogu da se priključim njegovoj posadi. A onda, pre samo dve nedelje, otkrila sam da sam neobjašnjivo nervozna kad sam kročila na trkačku jahtu *hanse 540* u luci Naksos, kako bih počela sa obukom za regatu *Kiklada*.

Trka nije bila toliko zahtevna kao što su to obično takmičarske trke, učesnici su bili mešavina ozbiljnih pomoraca i vikendaša entuzijasta, i svi su bili uzbuđeni, jedva čekajući tih osam dana jedrenja između nekih od najlepših ostrva na svetu. I znala sam da se od nas, kao jedne od iskusnijih posada, očekuje da poredimo.

Teove posade su bile ozloglašene kao veoma mlade. Moj prijatelj Rob Belami i ja smo, kao tridesetogodišnjaci, bili „stariji“ članovi tima, po godinama i po iskustvu. Čula sam kako se priča da Teo više voli da regrutuje talenat u ranoj fazi moreplovačke karijere kako bi sprečio stvaranje loših navika: kršni Englez Gaj; nonšalantni Australijanac Tim; i Mik, polu-Nemac polu-Grk, mornar koji poznaje egejske vode kao svoj džep.

Iako sam s nestrpljenjem očekivala da radim s Teom, nisam u to krenula naslepo; svojski sam se potrudila da unapred prikupim informacije o enigma po imenu Kralj Mora, pretraživanjem interneta i razgovorima sa onima koji su s njim već plovili.

Čula sam da je Britanac i da je studirao na Oksfordu, što je objasnilo njegov odsečni akcenat, ali na njegovom profilu na internetu pisalo je da je američki državljanin i da je mnogo puta

do pobeđe predvodio univerzitetski jedriličarski tim s Jejla. Jedan moj prijatelj je čuo da Teo potiče iz bogate porodice, a drugi da živi na brodu.

„Perfekcionista“, „manijak kontrole“, „teško ga je zadovoljiti“, „radoholik“, „ženomrzac“... tako su glasili ostali komentari koje sam prikupila, a poslednji je poticao od jedne moje kolegice koja je tvrdila da je bila skrajnuta i loše tretirana u njegovoj posadi, nad čim sam se zamislila. Međutim, sveopšti utisak je bio jednoglasan: „Apsolutno prokleta najbolji skiper za kog sam ikada radio.“

Prvog dana na brodu počela sam da shvatam zašto je Teo toliko poštovan. Bila sam navikla na skipere koji galame, koji uzvikuju uputstva i sve redom zlostavljaju, kao ćudljivi glavni kuvari u kuhinji. Teov nenametljivi pristup bio je otkrovenje. Veoma malo je govorio dok nas je ugravao, samo nas je motrio s odstojanja. Kad se dan završio, okupio nas je i istakao naše prednosti i naše slabosti mirnim, postojanim glasom. Shvatila sam da mu ništa nije promaklo, a posedovao je prirodan autoritet, usled čega smo se držali za svaku reč koju izgovori.

„Uzgređ, Gaje, ubuduće bez iskradanja zbog cigarete, dok traje trka“, dodao je s poluosmehom kad nas je otpustio.

Gaj je pocrveneo do korena svoje plave kose. „Taj tip mora da ima oči na leđima“, promumlao mi je dok smo silazili s broda, da se istuširamo i presvučemo za večeru.

Te prve večeri, izašla sam iz našeg pansiona sa ostalima iz posade, srećna što sam odlučila da im se priključim u trci. Prolazili smo kroz luku Naksos, sa osvetljenim starim kamenim zamkom iznad sela i zbrkom vijugavih ulica između belo okrečenih kuća. Restorani na obali vrveli su od mornara i turista što uživaju u svežim morskim specijalitetima i nazdravljaju bezbrojnim čašama uza. Našli smo jedan mali restoran, porodični biznis, u jednoj od sporednih ulica, s rasklimanim drvenim stolicama i rasparenim tanjirima. Domaća hrana bila

je baš ono što nam je trebalo nakon dana provedenog na brodu, a od morskog vazduha smo oglasnili kao vuci.

Moj očigledan apetit privlačio je poglede muškaraca kad sam navalila na musaku i sipala izdašne količine pirinča. „U čemu je problem? Zar nikad niste videli ženu kako jede?“, prokomentarisala sam zajedljivo, protežući se da uzmem još jednu lepinju.

Teo je doprinio zadirkivanju povremenim suvoparnim zapažanjima, ali otišao je odmah posle večere, odlučivši da ne učestvuje u obilasku barova posle večere. Ubrzo sam i ja pošla za njim. Tokom godina profesionalne plovidbe naučila sam da ludorije momaka nisu nešto čemu želim da prisustvujem.

Sledećih par dana, pod zamišljenim pogledom Teovih zelenih očiju, počeli smo da se usklađujemo i brzo smo postali uigran, efikasan tim, a ja sam se sve više divila njegovim metodama. Naše treće večeri na Naksosu, umorna od napornog dana na žarkom egejskom suncu, prva sam ustala od stola posle večere.

„Važi, dečaci, odoh ja.“

„I ja. Laku noć, momci. I molim vas, bez mamurluka sutra na palubi“, rekao je Teo pa pošao za mnom iz restorana. „Mogu li da ti se pridružim?“, upitao je kad me je stigao napolju na ulici.

„Da, možeš, naravno“, potvrdila sam, osetivši iznenadnu napetost jer smo prvi put sami.

Pešačili smo nazad u pansion, uskim kaldrmisanim ulicama, pored mesečinom obasjanih malih belih kuća s vratima i prozorskim kopcima ofarbanim u plavo. Trudila sam se što sam bolje mogla da održavam razgovor, ali Teo mu je doprinio samo čudnim „da“ i „ne“, pa su ti uzdržani odgovori počeli da me nerviraju.

Kad smo stigli u predvorje pansiona, iznenada mi se obratio. „Ti si zaista instinktivna žena, Al. Za koplje si ispred ostalih u posadi. Ko te je obučavao?“

„Moj otac“, odgovorila sam, iznenađena tim komplimentom. „Vodio me je na jedrenje po Ženevskom jezeru još kad sam bila sasvim mala.“

„Ah, Ženeva. To objašnjava tvoj francuski akcent.“

Već sam se bila spremila za neki tipičan komentar poput „reci nešto seksi na francuskom“, kakve mi obično upućuju muškarci, ali nije usledio.

„E onda tvoj otac mora biti pakleno dobar mornar – odlično te je obučio.“

„Hvala“, kazala sam, razoružana.

„Kako je biti jedina žena na brodu? Mada sam siguran da ti ovo nije prvi put“, dodao je žurno.

„Iskreno rečeno, i ne razmišljam o tome.“

Prodorno me je pogledao kroz naočari sa rožnatim ramom. „Stvarno? Dakle, izvini što to kažem, ali mislim da više razmišljaš. Čini mi se da se ponekad suviše trudiš da to kompenzuješ i tad praviš greške. Predložio bih ti da budeš opuštenija i da samo budeš to što jesi. U svakom slučaju... laku noć.“ Kratko mi se nasmešio i krenuo belim popločanim stepeništem gore u svoju sobu.

Te noći, dok sam ležala na uskom krevetu, uštirkani beli posteljni čaršavi grebali su mi kožu, a obrazi su mi goreli zbog njegove kritike. Zar sam *ja* kriva za to što su žene još uvek relativna retkost – ili „novina“, kako bi bez sumnje kazale neke moje kolege – u posadama profesionalnih trkačkih brodova? I šta misli Teo Fejlis-Kings, ko je on?! Nekakav pop psiholog što analizira ljude oko sebe, a njega niko ne treba da analizira?

Oduvek sam mislila da dobro izlazim na kraj s tim problemom „žene u svetu kojim dominiraju muškarci“, i da sam u stanju da prihvatim drugarska bockanja o mome ženskom statusu. U karijeri sam izgradila zaštitni zid i dve različite ličnosti: „Ali“ kod kuće, „Al“ na poslu. Da, često je bilo teško i naučila sam da držim jezik za zubima, naročito kad su komentari bili izrazito seksističke prirode i aludirali na moje tobožnje „ponašanje plavuše“. Uvek sam se naročito trudila da predupredim takve primedbe time što bih začušljala riđežlatne uvojke unazad i

čvrsto ih vezala u konjski rep, kao i time da uopšte ne koristim šminku da istaknem oči ili pokrijem pegice. I radila sam isto tako naporno kao i bilo koji muškarac na brodu – možda i više, mislila sam dok sam se iznutra pušila od besa.

A onda, i dalje bez sna od besa, setila sam se kako mi je otac govorio da najveći deo razdraženosti koju u ljudima bude lične opaske potiče u stvari od toga što u njima ima zrnce istine. I dok su se vukli noćni sati, morala sam da priznam kako je Teo verovatno u pravu. Nisam bila „to što jesam“.

Sledeće večeri, Teo mi se opet pridružio u šetnji na povratku u pansion. Iako nije bio naročito razvijen, delovao mi je veoma zastrašujuće i čula sam sebe kako zamuckujem. Borila sam se da objasnim svoju dvojnu ličnost, a on je ćuteći slušao pre no što će odgovoriti.

„Dakle, moj otac – čije mišljenje inače ne smatram nepristranim“, rekao je, „jednom je izjavio kako bi žene vladale svetom kad se ne bi toliko trudile da impresioniraju svojom snagom i kad bi prestale da pokušavaju da budu muškarci. Možda bi tako trebalo da radiš.“

„Lako je muškarcu da to kaže, ali da li je tvoj otac ikada radio u okruženju kojim potpuno dominiraju žene? I da li bi u tom slučaju bio 'to što jeste'?, usprotivila sam se, razdražena njegovom snishodljivošću.

„Lepo rečeno“, složio se Teo. „Pa, možda će bar malo pomoći ako te budem zvao 'Ali'. Bolje ti stoji nego 'Al'. Imaš li nešto protiv?“

Pre nego što sam imala priliku da odgovorim, naglo se zaustavio na slikovitoj obali luke, gde se male ribarske barke blago ljuljaju između većih jahti i motornih brodova, dok im sveže more zapljuskuje bokove umirujućim zvucima. Posmatrala sam ga kako gleda u nebo, a nozdrve mu se šire dok njuši vazduh, proveravajući kakvo će vreme doneti zora. Samo sam stare mornare videla da to rade, i najednom sam se zakikotala zamislivši Tea kao starog, prosedog morskog vuka.

Okrenuo se ka meni i zbunjeno se osmehnuo. „Šta je tako smešno?“

„Ništa. Ako ćeš se tako bolje osećati, slobodno me zovi 'Ali'.“

„Hvala. A sad hajdemo nazad da uhvatimo malo sna. Sutra imam težak dan, moram sve da isplaniram.“

I ponovo te noći, bila sam nemirna i u glavi premotavala naš razgovor. *Ja* koja obično spavam kao klada, naročito kad treniram i kad se takmičim.

A umesto da mi Teov savet bude od pomoći, narednih par dana pravila sam brojne glupe greške i zbog toga sam se osećala više kao početnik nego kao profesionalac kakav zapravo jesam. Oštro sam sebe prekorevala, ali paradoksalno, iako su me ostali iz posade dobroćudno zadirkivali, Teo nije izgovorio ni reč kritike.

Pete noći mi je bilo užasno neprijatno zbog mog netipično nespretnog vladanja toga dana, pa čak nisam ni otišla na večeru sa ostalima. Umesto toga, sedela sam na maloj terasi pansiona i jela hleb, feta-sir i masline, koje mi je doneo dobrodušni vlasnik. Utapala sam tugu u oporom crnom vinu koje mi je sipao, a posle nekoliko čaša počela sam da osećam mučninu i samosažaljenje. Baš kad sam nesigurno ustala od stola, na terasi se pojavio Teo.

„Jesi li dobro?“, upitao me je podigavši naočari ka korenu nosa, da me bolje vidi. Zaškiljila sam ka njemu, ali videla sam ga mutno.

„Da“, odgovorila sam muklo i brzo ponovo sela pokušavajući da se usredsredim, da mi se ne bi vrtelo pred očima.

„Svi smo se zabrinuli kad se večeras nisi pojavila. Nisi valjda bolesna?“

„Ne.“ Osetila sam kako mi se žuč podiže u grlo. „Dobro sam.“

„Znaš, možeš mi slobodno reći ako si bolesna, neću ti to uzeti za zlo. Smem li da sednem?“

Nisam odgovorila. U stvari, shvatila sam da ne mogu dok se borim da obuzdam mučninu. On je ipak seo na plastičnu stolicu naspram mene.

„Dakle, u čemu je problem?“

„Ni u čemu“, uspjela sam da prozborim.

„Ali, imaš groznu boju lica. Jesi li sigurna da nisi bolesna?“

„Ja... Izvini me.“

To rekavši, oteturala sam se i uspjela da stignem do ivice terase, pa sam s nje povratila dole na pločnik.

„Jadnice.“ Osetila sam kako me par ruku čvrsto hvata oko struka. „Očigledno ti nije dobro. Pomoći ću ti da se popneš u sobu. Koji je broj?“

„Do... dobro sam“, glupo sam promrmljala, neizmerno užasnuta zbog onog što se upravo dogodilo. I to pred Teom Fejlis-Kingsom, kog sam, iz nekog razloga, očajnički pokušavala da impresioniram. Uzevši sve u obzir, nije moglo biti gore.

„Hajde.“ Prebacio je moju mlitavu ruku preko ramena i gotovo me je poneo pred očima zgađenih gostiju.

Pošto smo stigli u moju sobu, povraćala sam još nekoliko puta, ali bar u toaletu. Svaki put kad sam izašla, Teo me je čekao, spreman da mi pomogne da se vratim u krevet.

„Stvarno“, zastenjala sam, „biće mi dobro ujutru, obećavam.“

„To si rekla svaki put posle ture povraćanja, u protekla dva sata“, rekao je pragmatično, brišući mi čelo hladnim mokrim peškirom.

„Idi u krevet, Teo“, promrmljala sam iscrpljeno. „Sad sam stvarno dobro. Samo mi treba sna.“

„Samo još malo pa idem.“

„Hvala ti što si se postarao za mene“, prošaputala sam dok su mi se oči sklappale.

„U redu je, Ali.“

A onda, dok sam tonula u san, u onom međusvetu nekoliko sekundi pre no što ću zaspati, nasmešila sam se. „Mislim da te volim“, čula sam sebe kako kažem, a onda sam utonula u zaborav.

Sutradan ujutru, probudila sam se malo slaba, ali bilo mi je bolje. Dok sam izlazila iz kreveta, saplela sam se o Tea, koji

je uzeo drugi jastuk i spavao sklopčan na podu. Pošto sam zatvorila za sobom vrata kupatila, spustila sam se na ivicu kade i setila se onih reči koje sam pomislila – ili, bože moj, jesam li ih i *izgovorila*? – prošle noći.

Mislim da te volim.

Odakle je to poteklo, za ime sveta? Ili sam samo sanjala da sam to rekla? Najzad, stvarno mi je bilo loše, pa sam možda halucinirala. *Bože, nadam se da jesam*, jeknula sam za sebe, hvatajući se za glavu. Ali... ako nisam rekla, kako to da se tako živo sećam tih reči? Smešne su i, naravno, netačne, ali sad bi Teo mogao da pomisli da stvarno to mislim. Što, naravno, nije tačno... valjda?

Konačno sam snebivljivo izašla iz kupatila i videla da se Teo sprema da izađe. Nisam mogla da ga pogledam u oči dok mi je govorio kako ide u svoju sobu da se istušira, i da će se vratiti po mene za deset minuta, da me povede dole na doručak.

„Samo ti idi, Teo. Ne bih da rizikujem.“

„Moraš nešto da pojedješ, Ali. Ako ne možeš da zadržiš hranu u sebi sat vremena posle jela, bojim se da te neću primiti na brod sve dok ne budeš mogla. Znaš pravila.“

„Dobro“, složila sam se ojađeno. Kad sam izašla, svim srcem sam poželeva da sam nevidljiva. Nikad u životu nisam toliko želela da budem negde drugde kao u tom trenutku.

Petnaest minuta kasnije, zajedno smo izašli na terasu. Ostali članovi posade sedeli su za stolom i podigli pogled ka nama uz znalačko smeškanje. Poželeva sam da udarim svakog od njih ponaosob.

„Ali ima problema sa stomakom“, objavio je Teo kad smo seli. „A po svemu sudeći, Robe, i tebi fali sna za lepotu.“ Okupljeni članovi posade su pogledali u Roba i nasmejali se, a on je posramljeno slegao ramenima, pa je Tao mirno nastavio o vežbi koju je planirao za taj dan.

Ja sam sedela i ćutala, zahvalna što je nastavio razgovor, ali znala sam šta ostali misle. A paradoksalno je, znala sam, što toliko, toliko greše. Zarekla sam se da nikad neću spavati s članom moje posade, znajući kako žene brzo steknu lošu reputaciju u tom isprepletenom svetu jedriličara. A sad sam je, izgleda, i ja stekla automatski.

Ako ništa drugo, barem sam bila u stanju da zadržim doručak u stomaku pa mi je bilo dozvoljeno da se ukrcam. Od tog trenutka pa nadalje ponašala sam se tako da svakom – uključujući i Tea Fejlis-Kingsa – jasno stavim do znanja da nisam ni najmanje zainteresovana za njega. Tokom vežbe, držala sam se što je moguće dalje od njega na malom plovilu, i odgovarala mu jednosložnim rečima. A uveče, kad smo završili s večerom, stegla sam zube i ostala s posadom kad je ustao da pođe nazad u pansion.

Zato što – rekla sam sebi – *zato što ga ne volim*. Niti pak želim da bilo ko drugi to pomisli. Međutim, prionuvši na razuveravanje svih oko sebe, shvatila sam da samu sebe u glavi nisam ubedila. Hvatala sam sebe kako zurim u njega kad mislim da ne gleda. Divila sam se tome kako mirno i odmereno rukovodi posadom, kao i pronicljivim komentarima kad nas okupi, zbog kojih smo radili bolje kao tim. Divila sam se i tome kako mu je, uprkos srazmerno sitnoj građi, čvrsto i mišićavo telo ispod odeće. Posmatrala sam ga i svaki put bi se ponovo pokazao kao najsposobniji i najsnažniji od svih nas.

Svaki put kad su mi varljive misli odlutale u *tom* pravcu, davala sam sve od sebe da se obuzdam i vratim nazad. Ali iznenada sam počela da primećujem koliko često Teo ide bez košulje. Doduše, tog dana je bilo ekstremno toplo, ali zar je stvarno morao da gleda mape go do pasa?

„Trebali ti šta, Ali?“, pitao me je jednom, kad se okrenuo i uhvatio me kako ga gledam.

Čak se i ne sećam šta sam promucala, okrećući se, lica jarkocrvenog od stida.

Osećala sam olakšanje što nije pomenuo šta sam možda rekla one noći kad mi je pozlilo, i počela sam da ubeđujem sebe da sam to stvarno morala samo sanjati. Ipak, znala sam da se sa mnom dogodilo nešto neopozivo. Nešto nad čim, prvi put u životu, izgleda nisam imala kontrolu. Kao što me je napustio uobičajeni obrazac spavanja, nestalo je i mog zdravog apetita. Kad bih i uspela da zadremam, sanjala sam ga u živim snovima, od kojih bih pocrvenela kad se probudim, i zbog kojih sam se još uzdržanije vladala prema njemu. Kao da sam tinejdžerka, čitala sam ljubavne priče i ostavljala ih radi sočnih trilera. Pa ipak, kad sam u mislima sastavila spisak svojih trenutnih simptoma, tužno, ali činilo se da se svi uklapaju u isti obrazac: nekako sam uspela da se strašno zaljubim u Tea Fejlis-Kingsa.

Poslednje večeri treninga, Teo je ustao od stola posle večere i kazao nam da smo svi spektakularno obavili posao i da gaj velike nade u pobedu na predstojećoj regati. Posle zdravice, upravo sam se spremala da pođem u pansion kad je Teov pogled pao na mene.

„Ali, želim da nešto prodiskutujem s tobom. Po pravilima, moramo imati člana posade koji je zadužen za prvu pomoć. To ne znači ništa, samo crvena traka i potpisivanje nekoliko formulara. Imaš li nešto protiv?“ Pokazao je plastičnu fasciklu, a onda klimnuo glavom ka praznom stolu.

„Ne znam baš ništa o prvoj pomoći. A to što sam žensko“, dodala sam prkosno kad smo seli za sto podalje od ostalih, „ne znači da umem bolje da negujem od muškaraca. Zašto ne pitaš Tima ili nekog drugog iz posade?“

„Ali, molim te, umukni. Bio je to samo izgovor. Gledaj.“ Teo mi je pokazao dva prazna lista papira koje je upravo bio izvadio iz fascikle. „A sad!“, rekao mi je pružajući olovku, „da bismo ispunili formu, naročito tebe radi, sad ćemo razgovarati

o dužnostima člana posade zaduženog za prvu pomoć. A istovremeno, pričaćemo o tome kako si, one noći kad ti je bilo loše, kazala kako misliš da me voliš. A činjenica je, Ali, da i ja mislim kako osećam isto prema tebi.“

Zastao je, a ja sam ga pogledala u potpunoj neverici, da vidim da li me zadirkuje, ali on se pretvarao da pregleda dokumenta.

„Želeo bih da predložim da saznamo šta to znači za nas oboje“, nastavio je, „jer nakon sutrašnje trke, ukrcaću se na svoj brod i nestati na dugi vikend. Voleo bih da pođeš sa mnom.“ Konačno me je pogledao. „Hoćeš li?“

Otvorila sam usta pa ih opet zatvorila, verovatno vrlo slična zlatnoj ribici iz akvarijuma, ali jednostavno nisam znala šta da mu odgovorim.

„Za ime boga, Ali, samo reci 'da'. Oprosti mi zbog oveštalog poređenja, ali oboje smo u istom čamcu. Oboje znamo da ima nečeg između nas, još od časa kad smo se upoznali pre godinu dana. Da budem iskren, po onome što sam čuo o tebi, očekivao sam neku mišićavu muškobanjastu ženu. A onda si se pojavila, s tim plavim očima i veličanstvenom ticijan-crvenom kosom, i potpuno si me razoružala.“

„Oh“, kazala sam, jer sam ostala bez reči.

„Dakle.“ Teo se nakašljao pa sam shvatila da je i on podjednako nervozan. „Hajde da radimo ono što oboje najviše volimo: da provedemo neko vreme besciljno se muvujući po vodi, i da pružimo šansu tom 'nečemu' da se razvije, šta god to bilo. Ako ništa drugo, svideće ti se brod. Veoma je udoban. I brz.“

„Hoće li... hoće li biti još nekog na brodu?“, upitala sam kad mi se glas konačno vratio.

„Ne.“

„Znači, ti ćeš biti skiper, a ja tvoja posada?“

„Da, ali obećavam da te neću terati da se penješ na jarbol i sediš u osmatračkom gnezdu celu noć.“ Onda mi se osmehnuo, a zelene oči su mu bile ispunjene toplinom. „Ali, samo reci da ćeš doći.“

„Važi“, pristala sam.

„Dobro. A sad bi možda mogla da se potpišeš na ovu crtu da... ovaj, zapečatimo dogovor.“ Pokazao mi je prstom jedno mesto na praznom listu papira.

Okrznula sam ga pogledom i videla da mi se i dalje smeši. I konačno, uzvratila sam mu osmehom. Potpisala sam se i pružila mu hartiju. On se načas pretvarao da ozbiljno gleda u dokument, a onda ga je vratio u plastičnu fasciklu. „Tako, onda smo i to sredili“, kazao je, podižući glas radi članova posade, koji su bez sumnje bili načuljili uši. „I vidimo se dole u luci u podne, da te kratko obavestim o tome koje su ti dužnosti.“

Namignuo mi je pa smo se mirno vratili ostalima, a moj odmereni korak prikrivao je divni mehur uzbuđenja koji sam osećala u sebi.

Pošteno govoreći, ni Teo ni ja nismo znali šta da očekujemo kad smo isplovili iz Naksosa na *Neptunu*, njegovoj elegantnoj i moćnoj jahti britanske marke *sansiker*, koja je bila dvadeset stopa duža od broda marke *hanse*, kojim ćemo učestvovati u trci. Već sam se navikla da delim s mnogim drugima skućeni prostor na brodu, a sad kad nas je bilo samo dvoje, veličina prostora među nama bila je upadljiva. Glavna kabina je bila luksuzni apartman s enterijerom od uglačane tikovine, a kad sam ugledala veliki bračni krevet, lecnula sam se setivši se okolnosti u kojima smo poslednji put spavali u istoj sobi.

„Nabavio sam je pre par godina, vrlo povoljno, kad joj je vlasnik bankrotirao“, objasnio mi je kormilareći dok smo isplovljavali iz luke Naksos. „Bar imam krov nad glavom od tada.“

„Živiš na ovome brodu?“, kazala sam iznenađeno.

„Tokom dužih prekida boravim kod mame, u njenoj kući u Londonu, ali prošle godine sam živio ovde u onim retkim trenucima kad nisam trenirao za trku i kad se nisam takmičio. Mada sam konačno dospelo u fazu da želim svoj dom na kopnu. Štaviše, upravo sam kupio nešto, mada zahteva mnogo posla i bogzna kad ću imati vremena da ga renoviram.“

Ja sam već bila sviknuta na *Titana*, preookeansku superjahu moga oca, s njenim ultramodernim kompjuterizovanim

uređajima za navigaciju, pa smo se smenjivali u „vožnji“, kako je Teo to zvao. Ali tog prvog jutra, bilo mi je teško da se otresem uobičajenog protokola kad sam s njim na brodu. Kad bi mi Teo kazao da nešto uradim, morala sam da se obuzdam da ne odgovorim: „Da, skiperu!“

Bilo je opipljive napetosti u vazduhu između nas – nijedno od nas nije bilo sigurno kako da pređe iz dotadašnjeg poslovnog odnosa u intimniji odnos. Razgovor je bio usiljen, a ja sam stalno naknadno procenjivala sve što kažem u toj neobičnoj situaciji, pa se uglavnom svodio na ćaskanje. Teo je bio i ostao ćutljiv, pa sam zbog toga, do trenutka kad smo se usidrili za ručak, već pomišljala da je čitava ta zamisao kompletna katastrofa.

Bila sam zahvalna kad je doneo bocu ohlađenog provansalskog rozea uz salatu. Nikad nisam mnogo pila, a pogotovo ne na vodi, ali nekako smo uspeli da zajedno brzo dokrajčimo bocu. Kako bih izvukla Tea iz tog nelagodnog ćutanja, odlučila sam da razgovaram s njim o jedrenju. Ponovili smo strategiju za *Kiklade* i diskutovali o tome koliko će se od toga razlikovati utrkivanje na predstojećim Olimpijskim igrama u Pekingu. Moji konačni testovi za mesto u švajcarskoj reprezentaciji trebalo je da se održe krajem leta, a Teo mi je rekao da će on otploviti u Ameriku.

„Dakle, poreklom si Amerikanac? Zvučiš kao Britanac.“

„Od oca Amerikanca i majke Engleskinje. Pohađao sam internatsku školu u Hempširu, a onda otišao na Oksford, pa na Jejl“, pojasnio je. „Oduvek sam bio pomalo bubalica.“

„Šta si studirao?“

„Klasične jezike, filozofiju i istoriju, a onda sam na Jejlu magistrirao na odseku psihologije. Imao sam sreće da me izaberu u univerzitetski jedriličarski tim pa sam na kraju postao kapiten. Sve vrlo nalik kuli od slonovače. A ti?“

„Ja sam pohađala *Conservatoire de Musique de Genève** i studirala flautu. Ali to sve objašnjava“, odmerila sam ga uz širok osmeh.

„Šta objašnjava šta?“

„To što tako voliš da analiziraš ljude. A i važan razlog što si tako uspešan skiper i sjajno se ophodiš prema posadi. Naročito prema meni“, dodala sam, pošto mi je alkohol ulio malo odvažnosti. „Tvoje primedbe su mi pomogle, stvarno, mada mi tada nije baš prijalo da ih čujem.“

„Hvala.“ Stidljivo je pognuo glavu zbog tog komplimenta. „Na Jejlu su mi dali određene ruke da kombinujem svoju ljubav prema jedrenju s ljubavlju prema psihologiji, pa sam razvio stil komandovanja koji je možda pomalo neuobičajen, ali u mom slučaju deluje.“

„Jesu li te roditelji podržavali u jedrenju?“

„Majka jeste, ali otac... pa, razišli su se kad mi je bilo jedanaest godina, a nekoliko godina kasnije usledio je ogorčeni razvod. Tata se posle toga vratio da živi u SAD. Boravio sam kod njega za vreme raspusta kad sam bio mlađi, ali on je stalno bio na poslu ili na putu, pa je unajmljivao dadilje da se staraju o meni. Dok sam bio na Jejlu, posetio me je nekoliko puta, da me gleda kako se takmičim, ali ne mogu reći da ga zaista dobro poznajem. Samo kroz ono što je uradio mojoj mami, i prihvatam da njena antipatija prema njemu zamagljuje moj sud. Bilo kako bilo, da budem iskren, voleo bih da čujem kako sviraš flautu“, iznenada je promenio temu i pogledao me u oči, pogled zelenih očiju ukrstio se sa pogledom plavih. Ali taj trenutak je prošao i ponovo je skrenuo pogled, pa se uzvrpoljio.

Frustrirana zbog toga što mi je pokušaj propao, i ja sam, razdražena, začutala. Pošto smo odneli prljave tanjira dole u

* Franc.: Ženevski muzički konzervatorijum. (Prim. prev.)

kuhinju, skočila sam s broda, zaronila i plivala snažno i brzo, da razbistrim glavu od vina.

„Hoćemo li na gornju palubu, da se malo sunčamo pre nego što krenemo?“ upitao me je kad sam se ponovo pojavila na brodu.

„Važi“, pristala sam, mada sam osećala da je moja bleđa, pegava koža već bila i više nego dovoljno na suncu. Inače, kad god sam na vodi, prekrivam se zaštitnom kremom, ali to je kao da se sva ofarbam u belo, nije baš naročito zavodljivo. Tog jutra sam namerno stavila slabiji losion za sunčanje, ali već sam pomišljala kako sve ovo nije vredno opekotina.

Teo je doneo dve boce vode iz frižidera pa smo pošli na udobnu palubu na pramcu jahte. Smestili smo se jedno pored drugog na luksuzne jastuke, a ja sam ga kradomice gledala dok mi je srce nekontrolisano lupalo zbog toga što je bio polugo. Zaključila sam da ću, ako uskoro ne napravi neki potez, morati da uradim nešto što i nije baš damski, da se jednostavno bacim na njega.

„Dakle, pričaj mi o svojim sestrama i toj kući u kojoj živiš na Ženevskom jezeru. Zvuči idilično“, rekao je.

„To je... ja...“

S obzirom na to da mi je mozak bio pomućen željom i alkoholom, poslednje o čemu sam želela da raspredam bila je moja komplikovana porodična situacija. „Malo sam pospana, mogu li da ti pričam kasnije?“ kazala sam, okrećući se na stomak.

„Možeš, naravno. Ali?“

Osetila sam lagani dodir njegovih prstiju na leđima. „Molim?“ Okrenula sam se i podigla pogled ka njemu, a grlo mi se stezalo i bila sam bez daha od iščekivanja.

„Izgoreće ti ramena.“

„Oh. Dobro“, odbrusila sam. „Pa, idem onda dole da sedim u hladu.“

„Da pođem s tobom?“

Nisam odgovorila, samo sam slegla ramenima dok sam ustajala i krenula uskom stazom do krme. Onda me je uhvatio za ruku.

„Ali, šta je bilo?“

„Ništa. Zašto?“

„Izgledaš veoma... napeto.“

„Ha! I ti takođe“, odvrtila sam.

„Zaista?“

„Da“, rekla sam, a on je pošao za mnom niz stepenice na krmu, gde sam se sručila na klupu u hladovini.

„Izvini, Ali“, uzdahnuo je. „Nikad nisam bio naročito vičan ovom delu.“

„Šta je to 'ovaj deo'?“

„Oh, pa znaš. Taj uvodni deo, nikad nisam umeo to da odigram. Hoću reći, poštujem te i sviđaš mi se, i ne želim da se osećaš kao da sam te pozvao na brod da bismo se valjali u slami. Mogla bi da pomisliš kako mi je stalo samo do toga, pošto si tako osetljiva na mesto žene u muškom svetu i...“

„Za ime boga, Teo, ne mislim!“

„Stvarno, Ali?“ Zakolutao je očima od olakšanja. „Da budem iskren, u poslednje vreme mi momci se plašimo da će nas ošamariti tužbom za seksualno zlostavljanje ako samo pogledamo ženu s divljenjem. Jednom mi se to dogodilo sa ženskim članom posade.“

„Zaista?“ odglumila sam iznenađenje.

„Aha. Mislim da sam rekao nešto kao: 'Zdravo, Džo, baš lepo što si na brodu, da mi momci malo živnemo.' Od tog trenutka sam bio osuđen na propast.“

Zurila sam u njega. „Nisi valjda to rekao!“

„Oh, za ime boga, Ali, mislio sam da ćemo biti koncentrisani i predani u poslu. Profesionalno, imala je fantastičan ugled. Ali pogrešno me je shvatila, iz nekog razloga.“

„Stvarno ne znam zašto“, prokomentarisala sam jetko.

„Ni ja.“

„Nisam ozbiljno rekla, Teo! Potpuno mi je jasno zašto se uvredila. Ne možeš ni da zamisliš kakve nam sve komentare upućuju, nama ženama u ovom poslu. Nije nikakvo čudo što je bila osetljiva.“

„E pa, pre svega zbog toga sam bio krajnje nervozan što si na brodu. Narочito pošto si tako privlačna.“

„Ne zaboravi da sam suprotni pol, zar ne?“, napala sam ga. „Kritikovao si me zbog truda da budem muško i što ne ispoljavam svoju snagu!“

„Dobar udarac!“, kazao je i iscerio se. „A sad si ovde, sama sa mnom, a radim s tobom i mogla bi pomisliti...“

„Teo! Ovo postaje smešno! Mislim da si ti taj koji ima problem, ne ja!“, odbrusila sam mu, sad već sasvim iznervirana. „Pozvao si me na svoj brod i došla sam svojom slobodnom voljom!“

„Da, jesi, ali da budem iskren, Ali, sve ovo...“ Zastao je i pogledao me iskreno. „Mnogo mi značiš. I oprosti mi što se ponašam kao idiot, ali odavno nisam ovo radio... ovo udvaranje. I ne želim da me pogrešno shvatiš.“

Srce mi je omakšalo. „Pa kako bi onda bilo da jednostavno prestaneš sve da analiziraš i da se malo opustiš? Onda ću se možda i ja opustiti. Ne zaboravi da *želim* da budem ovde.“

„Važi, pokušaću.“

„Dobro. A sad“, kazala sam proučavajući svoje nadlaktice, „pošto zaista počinjem da ličim na prezreli paradajz, idem dole da se malo odmorim od sunca. A ti si veoma dobrodošao da mi se pridružiš ako želiš.“ Ustala sam i pošla ka stepenicama. „I obećavam ti da te neću tužiti za seksualno zlostavljanje. Štaviše“, dodala sam smelo, „možda bih te i ohrabrila na nešto u tom smislu.“

Nestala sam u potpalublju kikoćući se tom otvorenom pozivu i pitajući se hoće li na njega odgovoriti. Kad sam ušla u kabinu i legla na krevet, obuzeo me je osećaj moći. Koliko god da je Teo

šef na poslu, bila sam rešena da budem ravnopravna u svakom ličnom odnosu koji ćemo možda imati ubuduće.

Pet minuta kasnije, Teo se snebivljivo pojavio na vratima, naširoko se izvinjavajući što je bio „smešan“. Konačno sam mu rekla da umukne i da dođe u krevet.

Tek kad se *to* dogodilo, među nama se sve sredilo. A narednih dana oboje smo shvatili da je posredi nešto mnogo dublje od fizičke privlačnosti – onaj redak trijumvirat tela, srca i uma. I konačno, zaronili smo u obostranu radost što smo se našli.

Naša bliskost je rasla brže nego što je to uobičajeno jer smo već bili svesni snage i slabosti jedno drugog, mada je pošteno kazati da o nedostacima nismo mnogo razgovarali, već smo jednostavno proslavljali to kako se uklapamo. Satima smo vodili ljubav, pili vino i jeli svežu ribu koju je Teo lovio s krme dok sam ja lenjo ležala u njegovom krilu i čitala knjigu. Uz fizičku glad, osećali smo i nezasit apetit da saznamo sve što možemo jedno o drugome. Osećala sam se kao da, sami na mirnom moru, živimo van vremena, i da nam ne treba ništa osim da budemo zajedno.

Druge noći, ležala sam pod zvezdama u Teovom naručju, na palubi, i pričala mu o Tati Soltu i mojim sestrama. Kao svi ostali, i Teo je fascinirano slušao bajku o mome čudnom i magičnom detinjstvu.

„Znači ovako: tvoj otac – kome je tvoja najstarija sestra dala nadimak Tata Solt – doneo je kući tebe i još pet beba s putovanja širom sveta. Kao što drugi skupljaju magnetite za frižider?“

„U osnovi, da. Mada bih volela da verujem kako sam malo dragocenija od magnetita za frižider.“

„Videćemo“, odvratio je on i nežno me gricnuo za uvo. „Da li se sasvim sam starao o svima vama?“

„Ne. Imale smo Marinu, koju smo oduvek zvali 'Ma'. Tata ju je zaposlio kao dadilju čim je usvojio prvu kćer, Maju, moju najstariju sestru. Ona nam je praktično majka i sve je obožavamo.

Poreklom je iz Francuske, pa je i to jedan od razloga što smo odrasle tečno govoreći francuski, pored toga što je to jedan od zvaničnih jezika u Švajcarskoj. Tata je bio opsednut time da budemo bilingvalne, pa je s nama razgovarao na engleskom.“

„I dobro je obavio posao. Nikad ne bih posumnjao da ti je engleski prvi jezik da nije ljupkog francuskog akcenta“, rekao je pa me privio uz sebe i poljubio me u kosu. „Da li ti je otac ikada rekao zašto vas je sve usvojio?“

„Jednom sam pitala Ma, a ona mi je kazala kako je jednostavno bio usamljen u Atlantidi, a imao je mnogo novca da ga podeli. A mi devojke nikad nismo zaista pitale zašto, jednostavno smo prihvatile to gde smo, kao i sva deca. Mi smo porodica, za to nije potreban razlog. Jednostavno smo... *to što jesmo*.“

„Kao u bajci. Bogati dobročinitelj koji usvaja šest sirotica. A zašto samo devojčice?“

„Imale smo običaj da se šalimo kako bi, pošto je počeo da nam daje imena po sazvežđu Sedam sestara, usvajanje dečaka poremetilo redosled“, kazala sam i nasmejala se. „Ali, iskreno rečeno, nijedna od nas nema pojma.“

„Dakle, pravo ime ti je Alkiona, druga sestra? To je malo složenije izgovoriti nego 'Al“, zadirkirao me je.

„Da, ali niko me nikad ne zove tako, izuzev Ma kad je ljuta na mene“, napravila sam grimasu. „I nemoj ni ti da počinješ!“

„Mnogo mi se sviđa, mali moj vodomaru. Mislim da ti pristaje. Zašto vas je onda samo šest, kad bi prema mitologiji trebalo da vas je sedam?“

„Stvarno nemam pojma. Poslednja sestra, koju bi trebalo nazvati Meropa da ju je Tata ikada doneo kući, nikad nije stigla“, objasnila sam.

„To je tužno.“

„Jeste, mada... uzevši u obzir kakva je noćna mora bila moja šesta sestra, Elektra, pošto je stigla u Atlantidu, ne bih rekla

da je ijedna od nas žudela za još jednom vrištavom bebom u našoj porodici.“

„Elektra?“ Teo je odmah prepoznao to ime. „Nije valjda čuveni supermodel?“

„Baš ta, glavom i bradom“, odgovorila sam oprezno.

Teo se okrenuo ka meni, zapanjen. Veoma retko sam pominjala da smo Elektra i ja u srodstvu jer je to izazivalo beskrajna ispitivanja kakva je osoba iza lica koje fotografišu najviše na svetu.

„Vidi ti to. A ostale tvoje sestre?“, upitao je, a ja sam bila zadovoljna što me ne ispituje dalje o Elektri.

„Maja je moja velika sestra i najstarija je. Ona je prevodilac – od tate je primila sklonost ka stranim jezicima. Već sam izgubila evidenciju o tome koliko ih govori. A ako misliš da je Elektra lepa, onda treba da vidiš Maju. Za razliku od mene, ridokose i pegave, ona ima prekrasnu zagasitu boju kože i tamnu kosu i izgleda kao neka egzotična latinska diva. Premda joj se ličnost veoma razlikuje od toga. Vodi pravi usamljenički život, još uvek kod kuće u Atlantidi, tvrdi da želi da bude tu jer se stara o Tati Soltu. Mi ostale mislimo da se krije... od čega“ – oteo mi se uzdah – „to ti ne mogu reći. Ubeđena sam da joj se nešto dogodilo dok je bila na studijama, potpuno se promenila. Bilo kako bilo, obožavala sam je kad sam bila dete, i još je obožavam, iako osećam da se udaljila od mene u poslednjih nekoliko godina. Pošteno govoreći, udaljila se od svih, ali nekad smo bile veoma bliske.“

„Kad se jednom povučesh u sebe, možeš bez svega i svih, ako znaš šta hoću da kažem“, promrmljao je Teo.

„Vrlo dubokoumno“, munula sam ga i nasmešila se, „ali da, to je otprilike to.“

„A sledeća sestra?“

„Zove se Zvezda i mlađa je od mene tri godine. Moje dve srednje sestre su zapravo par. KeKe, četvrtu sestru, Tata je doneo samo tri meseca posle Zvezde, i od tada su zajedno kao da su

zalepljene jedna za drugu. Obe žive pomalo nomadski otkad su završile studije, sele se po Evropi i Dalekom istoku, ali sad, izgleda, hoće da se skrase u Londonu, kako bi KeKe mogla da drži kurs iz umetnosti za jednu fondaciju. Kad bi me pitao kakva je Zvezda stvarno ličnost, bojim se da ne bih mogla da ti kažem, jer KeKe njome sasvim dominira. Ne govori mnogo, pušta KeKe da govori za obe. KeKe ima veoma jak karakter, kao i Elektra. Kao što možeš da pretpostaviš, među njima vlada izvesna napetost. Elektra je visoka voltaža, kao što joj i ime kaže, ali ispod toga je veoma ranjiva, oduvek sam tako mislila.“

„Tvoje sestre bi bile fascinantn materijal za psihološku studiju, to je sigurno“, složio se Teo. „A koja je sledeća?“

„Tigi, koju bih najlakše opisala kao jednostavno milu osobu. Diplomirala je biologiju i radila je neko vreme kao istraživač u *Servionu**, a onda se preselila u škotske planine, da radi u jednom skloništu za jelene. Ona je veoma...“ – tražila sam pravu reč – „eterična, s neobičnim duhovnim uverenjima. Izgleda kao da bukvalno lebdi negde između neba i zemlje. Moram da kažem da smo je sve godinama nemilosrdno zadirkivale kad bi izjavila kako čuje glasove ili da je videla anđela u drvetu u vrtu.“

„Onda znači da ti ne veruješ u takve stvari?“

„Rekla bih da čvrsto stojim na zemlji, ili bar na vodi“, ispravila sam se sa osmehom. „Po prirodi sam veoma praktična, i pretpostavljam da je to delom zato što su sestre u meni uvek videle 'vođu' naše male družine. Ali to ne znači da nemam poštovanja prema onome što ne znam ili ne razumem. A ti?“

„Pa, iako nikad nisam video anđela kao tvoja sestra, oduvek sam osećao da sam nekako zaštićen. Više puta je bilo čupavo na brodu i do sada sam iz svega, da kucnem u drvo, uspeo da izađem nepovređen. Možda Posejdon pazi na mene, da se izrazim mitološki.“

* Veliki zoološki vrt u Švajcarskoj, nedaleko od Lozane. (Prim. prev.)

„I neka samo nastavi“, promrmljala sam sa žarom.

„Dakle, na kraju ali ne i najmanje važno, pričaj mi o tom tvom neverovatnom ocu.“ Teo me je nežno milovao po kosi. „Čime se on bavi?“

„Iskreno rečeno, to nijedna od nas ne zna pouzdano. Čime god da se bavi, očigledno je veoma uspešan. Njegova jahta *Titan* je marke *beneti*“, kazala sam, izražavajući Tatino bogatstvo terminima koje će Tao razumeti.

„Opa! U poređenju s tim, ovo je dečji čamčić. Vidi vidi, s takvim palatama na kopnu i moru“, zadirkirivao me je Teo, „izgleda da si prava tajna princeza.“

„Da, živeli smo dobro, svakako, ali Tata je izričito zahtevao da svaka od nas zarađuje za život. Nijedna od nas kao odrasla osoba ne dobija blanko čekove, osim u svrhe obrazovanja.“

„Razborit čovek. I, jeste li vas dvoje bliski?“

„Oh, veoma. On mi je... on mi je sve. I meni i ostalim devojkama. Ubeđena sam da sve mislimo kako imamo poseban odnos s njim, ali zbog naše zajedničke ljubavi prema jedrenju, mnogo vremena sam provodila sama s njim dok sam rasla. I nije me učio samo jedrenju. On je najbolje, najmudrije ljudsko biće koje sam ikada upoznala.“

„Dakle, prava si tatina ćerka. Izgleda da ću morati da ispunim visoka očekivanja“, primetio je Teo, a ruka mu se s kose spustila na moj vrat.

„A sad dosta o meni, želim da čujem više o tebi“, kazala sam, rastrojena njegovim dodirima.

„Kasnije, Ali, kasnije... Trebalo je da znaš kako će na mene delovati tvoj prekrasni francuski akcenat. Mogao bih da ga slušam cele noći.“ Teo se pridigao na lakat i nadvio se nad mene da me poljubi u usta, a posle toga više nismo razgovarali.

3

Sutradan ujutru odlučili smo da otplovimo do Mikonosa, da obnovimo zalihe, kad me je Teo pozvao da mu se, s gornje palube, pridružim na mostu.

„Znaš šta?“, rekao je pomalo samozadovoljno.

„Šta?“

„Upravo sam časkao preko radija sa Endijem, jednim mojim prijateljem pomorcem, koji je upravo u ovim vodama na svom katamaranu*, pa mi je predložio da se kasnije nađemo u jednom zalivu na Delosu, da popijemo piće. Rekao je u šali da je odmah pored njega usidrena jebena velika superjahta po imenu *Titan*, pa ga ne mogu promašiti.“

„*Titan*?!“ uzviknula sam. „Jesi li siguran?“

„Endi kaže da je *beneti*, a sumnjam da jahta tvoga oca ima dvojnika. Rekao je i da mu se upravo približava druga ploveća palata i da počinje da oseća klaustrofobiju, pa se pomerio par milja dalje, u jedan zaliv odmah iza ugla. Dakle, hoćemo li svratiti na šolju čaja kod tvog tate ili na piće kod Endija?“, pitao me je.

„Zapanjena sam“, odgovorila sam iskreno, „Tata mi nije rekao da planira da putuje ovamo dole, mada znam da najradije plovi po Egejskom moru.“

* Čamac ili brod koji se sastoji od dva spojena trupa. (Prim. prev.)

„Istini na volju, Ali, verovatno ni on nije očekivao tebe u ovakvoj blizini. Kad priđemo bliže, možeš da proveriš kroz dvogled i uveriš se da li je to jahta tvoga tate, a onda se preko radija javi skiperu da ga obavestiš da dolazimo. Bilo bi prilično neprijatno ako to nije jahta tvoga oca pa uznemirimo nekog ruskog oligarha s brodom punim votke i prostitutki za zabavu. U stvari, da te pitam“, Teo se okrenuo ka meni, „tvoj otac nikad ne iznajmljuje *Titana*, zar ne?“

„Nikad“, odgovorila sam odlučno.

„U redu onda, miledi, uzmi dvogled, vrati se gore i opusti se, dok tvoj verni kapetan kormilari. Pokaži mi palčeve kroz prozor kad ugledaš *Titana*, a ja ću pustiti poruku preko radija da im prilazimo.“

Popela sam se na gornju palubu i, dok sam napeto iščekivala da se *Titan* pojavi na horizontu, zapitala sam se kako ću se osećati kad čovek kog najviše volim na svetu upozna čoveka kog iz dana u dan volim sve više. Pokušala sam da se setim da li je Tata ikada upoznao nekog od mojih bivših momaka. Možda sam ga jednom predstavila nekom s kim sam imala kratku vezu dok sam bila na Konzervatorijumu u Ženevi, ali to je bilo davno. Iskreno govoreći, od tada nije ni bilo nekog dovoljno bitnog da bih osetila želju da ga predstavim Tati ili svojoj porodici.

Sve do sada...

Dvadeset minuta kasnije, na vidiku se pojavila lađa poznatog oblika, pa sam usmerila dvogled ka njoj. Da, bio je to zaista Tatin brod. Okrenula sam se i pokucala na prozorsko okno mosta ispod mene, te pokazala Teu podignute palčeve. Klimnuo je glavom i podigao radio-prijemnik.

Sišavši u kabinu, ukrotila sam od vetra razbarušenu kosu u uredan konjski rep pa obukla majicu i šorc, najednom uzbuđena što ću sad, za promenu, *ja* moći da iznenadim Tatu. Vratila sam se na most i pitala Tea da li je Hans, skiper moga oca, već odgovorio.

„Nije. Upravo sam odaslao drugu poruku, ali ako ne dobijemo odgovor, izgleda da ćemo morati da rizikujemo i pojavimo se nenajavljeni. Zanimljivo.“ Teo je podigao dvogled i usmerio ga ka drugom brodu, u *Titanovoj* blizini. „Poznajem vlasnika druge superjahte koju je Endi pomenuo. Brod se zove *Olimp* i pripada tajkunu Krigu Ezuu. On je vlasnik kompanije *Lajting komjunikejšn*, koja je bila sponzor nekim brodovima kojima sam komandovao pa sam ga sreo nekoliko puta.“

„Stvarno?“ Bila sam fascinirana. Krig Ezu je na svoj način bio poznat kao i Elektra. „Kakav je?“

„Pa... recimo ovako: ne mogu da kažem da sam se zagrejao za njega. Sedeo sam jednom pored njega za večerom i cele večeri je pričao samo o sebi i svojim uspesima. A njegov sin Zed je još gori – razmaženi bogataški klinac koji misli da može da se izvuče iz svega zahvaljujući očevom novcu.“ Teu su se oči neuobičajeno ispunile gnevom.

Načuljila sam uši. To nije bio prvi put da čujem kako neko meni blizak pominje ime Zeda Ezua. „Zar je tako loš?“

„Da, *tako* je loš“, odvratio je. „Jedna moja prijateljica se spetljala s njim i tretirao ju je kao krpu. U svakom slučaju...“ Teo je ponovo podigao dvogled do očiju. „Mislim da bi bilo najbolje da se ponovo obratimo *Titanu* preko radija. Izgleda da je ubrzao. Zašto ne bi ti poslala poruku, Ali? Ako tvoj otac ili njegov skiper slušaju, možda će ti prepoznati glas.“

Učinila sam tako, ali nije bilo nikakvog odgovora i videla sam kako brod ubrzava i udaljava se od nas.

„Da pođemo za njim?“, rekao je Teo kad je *Titan* nastavio da se udaljava.

„Idem po mobilni pa ću pozvati direktno Tatu“, kazala sam.

„A dok ti to radiš, ja ću da povećam čvorove pa za njima. Gotovo je sigurno da su predaleko, ali nikad nisam probao da stignem superjahtu, moglo bi da bude zabavno“, peckao me je.

Ostavljajući Tea da se igra mačke i miša s Tatinim brodom, sišla sam u kabinu i uhvatila se za dovratak kad je ubrzao. Iskopala sam mobilni telefon iz ranca i pokušala da ga uključim, a onda se nestrpljivo zagledala u njegov beživotni monitor. Uzvrtao mi je pogled kao zanemareni ljubimac kog sam zaboravila da nahranim, pa sam znala da mu se ispraznila baterija. Ponovo sam počela da kopam po rancu da nađem punjač, a onda i američki adapter za utičnicu pored kreveta, pa sam ga priključila i molila se da se brzo vrati u život.

Kad sam se vratila gore na most, Teo je već bio usporio na uobičajenu brzinu.

„Nema šanse da stignemo tvoga oca, čak ni najvećom brzinom. *Titan* plovi punom snagom. Jesi li ga zvala?“

„Ne, mobilni mi se puni trenutno.“

„Evo ti, uzmi moj.“

Teo mi je pružio mobilni telefon pa sam ukucala broj Tate Solta. Odmah me je prebacilo na govornu poštu pa sam ostavila ocu poruku u kojoj sam objasnila situaciju i zamolila ga da me pozove čim bude mogao.

„Izgleda da otac beži od tebe“, zadirkivao me je Teo. „Možda u ovom trenutku ne želi da bude viđen. Bilo kako bilo, javiću se radiom Endiju da saznam gde se tačno nalazi pa idemo pravo tamo, da se nađemo s njim.“

Mora da mi se na licu ogledala zbunjenost, jer me je Teo zagrlio i privio uz sebe.

„Stvarno, dušo, samo sam se šalio. Ne zaboravi da je to otvorena radio-veza i da su *Titanu* lako mogle da promaknu poruke. Bar se meni to dešavalo. Najpre je trebalo da ga pozoveš na mobilni.“

„Da“, složila sam se. Međutim, dok smo plovili, daleko ležernijom brzinom, prema Delosu, na sastanak s Teovim prijateljem, znala sam, iz svog dugog iskustva plovidbe s Tatom, da

on insistira na tome da radio bude uvek uključen, i da je Hans, njegov skiper, uvek spreman da primi poruke za *Titana*.

I sad se sećam kako sam bila uznemirena do uveče. Možda je to bio neki predznak onoga što će uslediti.

I tako sam se sledećeg jutra probudila u Teovom naručju, u prekrasnom pustom zalivu ostrva Makeres, teška srca pri pomisli na povratak u Naksos toga dana. Teo mi je već pričao o planovima priprema za trku koja će početi za nekoliko dana, i činilo se da su naša sreća i idila skoro završene, bar zasad.

Pošto sam se prenela iz sanjarenja, ležeći gola pored njega na palubi za sunčanje, morala sam da prisilim svoj um da obuhvati i sve ono izvan divne čaure u kojoj smo bili Teo i ja. Telefon mi se punio od prethodnog dana, pa sam ustala da pođem po njega.

„Kuda ćeš?“ Teova ruka me je brzo zadržala.

„Po telefon. Stvarno bi trebalo da preslušam poruke.“

„Ali odmah se vrati, važi?“

Tako sam i učinila, a onda je pružio ruke ka meni i naredio mi da spustim telefon i ostavim ga. Suvišno je reći da je prošao još jedan sat dok ga nisam uključila.

Znala sam da će verovatno biti poruka od prijatelja i porodice. Međutim, dok sam sklanjala Teovu ruku s mog stomaka, nežno, da ga ne probudim, primetila sam da imam neuobičajeno mnogo tekstualnih poruka. I izvestan broj glasovnih.

Sve tekstualne poruke bile su od mojih sestara.

Ali, molim te javi se čim budeš mogla. Voli te Maja.

Ali, ovde KeKe. Sve vreme pokušavamo da te dobijemo. Možeš li odmah da se javiš Ma ili nekoj od nas?

Draga Ali, ovde Tigi. Ne znamo gde si a moramo da razgovaramo s tobom.